



Ria Anne Donovan

ALINA & DAVID



helma
Helma 2022

Ria Anne Donovan

Alina & David



Helma Kiadó 2022



Alina & David

Írta: Ria Anne Donovan

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-56-3

Copyright © Ria Anne Donovan

A könyv borítóját Szopos Katalin készítette.

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.



Helma Kiadó 2022



Prológus

Ki ne álmodna parányi sorházakról egy amerikai városban, ahol az emberek szinte soha nem alszanak. Alina és három barátnője tinédzser éveibe pillanthatunk bele. Életüket az iskolai nehézségek töltik ki, mígnem eljön a nap, amikor néhány főiskolás fiú felforgatja az életüket. Alina Losas az édesanyjával él egy piciny házban, parányi kis kerttel. Ő az, aki soha nincs tisztában azzal, hogy mit akar, és mindenre fejet hajt, amit kitalálnak a barátnői. Pola az, aki hűvös egyszerűséggel mindenkit visszarángat a földre. Katherine, aki mindig tudja, mit szeretne, és mindent meg is tesz, hogy elérje azt. Mia mind közül a legszeleburdibb, ő az, aki mindenáron imponálni akar, még ha nem is sül ki belőle semmi jó. Mindannyian próbálják elkerülni azt, amit egyikük sem akar. Felnőni az élethez, önmagukhoz, és rettegnek attól, hogy az élet elszakítja őket egymástól. Megpróbáltatásaik néha fájóak, de épp ettől lesznek ők olyanok, amilyenné válni szerettek volna.

1. fejezet

Kedves Naplóm!

Ma van a születésnapom, és anyukámtól kaptalak, mert szerintem a kamaszkorra emlékezni kell. Alina Losas vagyok, és Bostonban élek. Ma új tanév kezdődik, és megfogadtam, hogy az idei évben nem az leszek, aki egész életemben voltam, aki alig mer megszólalni, aki átesik a saját lábán, és akinek még nincs fiúja.

- Alina, elkéssel a suliból – hangzott fel egy kiáltás a konyhából.
- Megyek anya – kiáltottam vissza. – Mennem kell, különben tényleg el fogok késni.
- Alina, itt van Pola, Katherine, és Mia is – szólt újra anya.
- Megyek – vetettem oda, és leszaladtam a konyhába. A barátnőimre szinte rá sem ismertem: úgy látszik, idén ők is ki akarnak tűnni.
- Sziasztok – öleltem meg őket.
- Szia! Boldog Születésnapot kívánunk! – köszöntöttek kórusban.

Pola így is kitűnt a vörös hajával, de most fekete vékony blúzt, és hozzá feszes farmert viselt, kiegészítésként pedig egy magas sarkú cipőt húzott. Mia is változott, mert már nem viselte a kinyúlt kardigánjait, hanem lecserélte azokat blézerekre, és a hosszú szoknyáit pedig rövidebbekre. Hát, Katherine túltett rajtunk, mert fekete egyrészes ruha volt rajta, fekete szandállal és hozzá feltűnő sminkkel.

- Csak ügyesen – vetette oda anya, mikor indulni készültünk.
- Igen, anya – hagytam rá.
- Oh, Alina, majd elfelejtettem. Apáddal együtt szerettünk volna adni egy kis ajándékot – ezzel elővett egy díszes fehér dobozt, kék masnival. A dobozban két könyv lapult. Az egyik Jane Austen volt: *A meggyőző érvek*. A másik Thomas Hardy *Egy tiszta nő* című könyve. Boldogan ugrottam anyám nyakába.
- Köszönöm, anya. De, hogy értetted, hogy te és apa? – néztem rá meglepetten.

– Pár évvel ezelőtt apáddal beleírtunk ebbe a két könyvbe – motyogta anya meghatottan. Remegő kezekkel lapoztam fel az első oldalt. „Drága kislányunknak, hogy találja meg a neki kirendelt utat. Szerető szüleid, apa és anya.” Apa írta bele. Anyámat könnyes szemmel öleltem újra magamhoz. Mind intettünk felé, és elindultunk Pola autójához, ami egy Volkswagen volt. A tanulmányi eredményeiért kapta.

A középiskola és a diákok többsége – sajnos – nem változott.

– Sziasztok – szólott hozzánk Anne Whitley, a tökéletes alkatú, tökéletes megjelenésű, a mindenben tökéletes Anne, akit mindig igyekeztünk elkerülni.

– Szia, Anne – válaszoltuk egyszerre.

– Hol voltatok nyaralni? Én Angliában, az apukámmal – kezdte el Anne a szóáradatot, mint minden évben.

– Sajnálom, Anne, de dolgunk van – megállítottam és kirángattam az osztályból a lányokat.

– Mi van? – kérdezték tőlem tiltakozva.

– Legalább becsöngetésig bújjunk el előle – feleltem.

Ekkor mintha valami odavonzotta volna a tekintetem a főiskolás srácokhoz, akiket az épület egy másik szárnyában helyeztek el. Egy kisebb tömeg gyűlt össze, és nem bírtam levenni róluk a tekintetem. Ekkor megszólt a csengő, a tömeg szétvált, és abban a pillanatban megláttam őt. Magamban elkezdtem átkozódni, hogy még mindig nevetségesen festek a Disney pólóban, és a hozzá nem illő nadrágban és tornacipőben. Lefagytam, és valami furcsát kezdtem érezni mélyen bent a gyomromban.

– Alina, gyere már! Becsöngettek – szólongattak a lányok. A fiú felnézett, egyenesen rám. Fekete színű volt a haja, és passzos farmert, hozzá fekete selymes inget viselt. Nem túl magas és vékony alkatú. A lányok megunták, hogy nem figyelek rájuk, ezért karon fogtak és beráncigáltak a terembe, miközben ő még mindig engem nézett, és én is őt.

Amerikai történelem óra volt, de nem tudtam figyelni rá. Életemben először azt gondoltam, hogy szerelembe estem, még hozzá első látásra.

– Kisasszony, az Amerikai Egyesült Államok elnökei közül ki tartózkodott a Fehér Házban a leghosszabb ideig? – kérdezte Jacob tanár úr.

– Izé... Ő... Nem tudom, Tanár úr – válaszoltam felocsúdva.

– Gondoltam – hagyta rám a tanár.

Néhány óra múlva végre kiszabadultunk és megbeszéltük: órákon belül találkozunk, hogy végre én is átváltozhassam. A délután hátralevő részében csak vásároltunk. Végre elhagytam a gyerekesnek mondható ruháimat.

– Menjünk be ide, légy szív, és vegyünk ennivalót! – mondta Pola, elfáradva a sok meneteléstől.

– Rendben, menjünk – hagytuk rá.

Végre valahára eljutottunk a kasszáig a temérdek üdítővel és chipsekkel. Én épp két csomag pattogatott kukoricával egyensúlyoztam, amikor hátranéztem, és abban a pillanatban mindkettőt le is ejtettem. A hátunk mögött ugyanis pont az a srác állt, akit láttunk a fősulis fiúk között.

– Jó ötlet pizsama partiként megünnepelni a születnapodat! – vetette oda Katherine, miközben én megpróbáltam villámgyorsan felvenni a zacskókat. A lányok is észrevették, hogy ki is áll mögöttük, és cseppet sem illendő módon kezdték bámulni őt.

– Nem pizsamás buli – kértem ki jó hangosan, és közben tátoztam a lányoknak, hogy ne égessenek le.

A srác nem zavartatta magát, lehajolt és felvette a két zacskót. Rám nézett és kivillantotta a világ legszebb mosolyát.

– Wow – szólalt meg Mia kivörösödve. Annyi még tellett tőlem, hogy oldalba vágjam. – Köszönöm – dadogtam vékony hangon, elvörösödve.

– Oh, Boldog Születésnapot kívánok! – motyogta a fiú. Ebben a köszöntésben aztán minden benne volt.

– Köszönöm – ismételtem magam, mialatt le sem tudtam venni a tekintetemet a különlegesen kék szeméről. Hihetetlenül jóképű volt.

Megint a lányoknak sikerült odébb tolniuk, hogy fizethessünk. Határtalan boldogságot éreztem, hogy elhagytam a Mickey egeres ruháimat, s hogy helyette az új kék blúzt vettem fel. Bár a szőkésbarna hajam sokat eltakart belőle. Nagy nehezen elhagytuk a kasszát, és megpróbáltam a pakolásra összpontosítani. A srác közvetlenül mellettünk kezdett el pakolni.

– Hogy hívnak? – sétált oda lazán Mia, és félrefordította a fejét.

– Davidnek hívnak – válaszolta mosolyogva a fiú.

– Vezethetek? – kérdeztem hangosan megnyomva a kérdést, hogy ő is hallhassa.

– Persze – hagyta rám Pola, és odaadta a slusszkulcsot.

Természetesen – amint megkaptam – a kulcsot sikerült is elejtenem, majd amikor megpróbáltam gyorsan felvenni a padlóról, egy fordulattal sikerült nekisétálnom egy bevásárló kocsinak.

– Mi a csudát művelsz? – kérdezte Katherine, aki jól szórakozott rajtam.

– Tűnjünk innen – könyörögtem halkán Poláéknak.

- Akkor majd a suliban találkozunk, David – mondta Mia, és kihúzta magát.
- Szia – kiáltottuk egyszerre a többiekkel, és magára hagytuk a vigyorgó Davidet.
- Mi volt ez a bénázás? – érdeklődött tőlem őszintén Mia.
- Fogalmam sincs, egyszerűen csak teljesen el voltam varázsolva – motyogtam.
- El sem hiszem, hogy végre Alinának is tetszenek a fiúk – vihogott Pola.

Megjátszott sértődöttséggel tettem el az autóba a csomagokat, és bemásztam a vezetőülésbe. David pont akkor jött ki a boltból, és a szemünk még egyszer megakadt a másikon. Ennek köszönhetően rögtön lefullasztottam a motort, és észrevettem, hogy Pola az égre emeli a tekintetét.

– Mit fogtok nézni lányok? – kérdezte anya este, miközben mi négyen a nappaliban kipakolva helyet foglaltunk.

– *A piszkos táncot* – feleltük egyszerre.

– Alina, hoztunk neked valamit – kezdték egyszerre a lányok.

– Tudjátok, hogy nem kellett volna – magyaráztam, miközben döbbenten figyeltem egy fotóalbumot, amit átadtak nekem.

Az első osztálytól fogva ismertük egymást, és ott volt rólunk az összes kép, amik az évek alatt összegyűltek. Az iskolai évek, a nyaralások, a közös bulik.

– Ez több, mint amit kérhettem volna – nyögtem ki nagy nehezen, mialatt próbáltam úrrá lenni a könnyeimben.

– Ne merj sírni, mert én is elkezdem – törölgette szemeit Katherine.

– Várjatok egy percet, lányok! – kiáltotta anya a konyhából. Egy feketeerdő tortával egyensúlyozott, amikor belépett a szobába. – Alina, ha megtalálod a gyertyákat, akkor kívánhatsz – mondta bocsánatkérően. Hosszas keresgélés után csak meglettek a gyertyák. Elvörösödve kívántam, és elfűjtam a gyertyákat.

– Én tudom mit kívánt – nézett rám jókedvűen Katherine.

– Szeleteljük fel a tortát. – tereltem el a figyelmét, és a nyomatékosítás kedvéért megdobtam egy párnával.

A film alatt sokszor elkalandoztam, és mire véget ért a film, én voltam az egyetlen, aki ébren maradt. Úgy gondoltam, ez megfelelő idő arra, hogy elővegyem új szerzeményemet: a naplóm.

Kedves Naplóm!

Szerelmes vagyok! Képzeld, megtaláltam álmaim fiúját, csak az a gond vele, hogy sosem lesz az enyém. Ő egyszerűen túl tökéletes hozzám. Túl helyes, túl vonzó, szóval elérhetetlen egy ilyen szürke egérnek, mint amilyen én vagyok! És mégis, valami egészen mélyen azt mondja, hogy a remény hal meg utoljára. Oh, bármit megadnék, ha az enyém lehetne.

Sajnos, sokat bénáztam előtte, és nem tudtam abbahagyni. Még Poláék is észrevették, és kinevettek.

Iszonyúan jól áll neki a fekete szín, még a haja is fekete. Ráadásul, a szeme a legszebb kék, amit valaha láttam. Most mennem kell, bár holnap szombat, de csajos kirándulást szerveztünk és már aludnom kellene.

– Muszáj úgy sietni? – dünnyögte Mia, láthatóan kifulladásra.

– Ne szórakozz már Mia, le fogjuk késni a buszt – kiabált visszafelé Katherine, aki a célállomás felé futott.

– Hagyjátok már abba – szóltam rájuk, miközben loholtam közöttük.

– Egyáltalán, miért indultunk ilyen későn? – méltatlankodott Pola.

Amikor végre sikerült felszállni a buszra és helyet foglalni, válaszoltam is rá.

– Azért indultunk ilyen későn, mert csak egy fürdőszoba volt – jelentettem ki tárgyilagosan.

A több mint két órás úton mindenki a saját gondolatainál járt.

– El sem hiszem, hogy ideértünk – mondta Mia, és kibogozta a lábait.

– Nekem mondd? – kérdezte Katherine, aki a súlyos hátizsákjával egyensúlyozott.

– Mit cipelsz benne, téglákat? – kérdeztem vihogva, és Pola velem tartott.

– Milyen kérdés ez egyáltalán? Én legalább rendesen felkészültem – válaszolta Katherine lemondó pillantásokkal méregetve a többiek hátizsákját.

– Ezt a kirándulást már legalább egy éve tervezzük. Most már meg sem állunk Arethus Falls-ig – gondoltam. – Hajrá csajok – kiáltottam fel boldogan, amikor odaértünk a Frankenstein Cliff trail táblához, ami egyben a felfelé vezető utunk kezdetét jelezte. A többiek vetettek rá egy szenvedő pillantást, és sóhajtozva követtek. Szerencsére táblákkal jelezték az utunkat, amelyen keskeny lépcsők vezettek felfelé.

Épp csak, hogy megkezdődött az őszi, és mi megcsodálhattuk a lombok különböző színeit, a tiszta eget, a lélegzetelállító tájat.

– Ez valami hihetetlen – szólalt meg Pola, és előkapta a Kodak márkájú kis fényképezőgépét.

– Áá... – kiabálta Mia torkaszakadtából és közben ügyesen szökdécselt.

– Mi történt? – szaladt hozzá riadtan Katherine.

– Valami van a nyakamban – kiáltotta hisztérikusan. Katherine az ujjával összezsípte a bogár lábait, s undorodva a lehető legmesszebb dobta el tőlünk.

– Köszönöm – hálálkodott Mia megnyugodva.

Nem is volt egyszerű eljutni a vízesésig. A lábunk folyton elakadt a növényzetben, és ágak karcoltak össze minket. A táblákat követve már jó ideje meneteltünk, amikor valamit észrevettem a távolban. Egy fahíd volt az.

– Nézzétek – hívtam fel a figyelmet a hídra, és annyira igyekeztem előre haladni, hogy megbotlottam egy jó nagydarab faágban, s megállíthatatlanul zuhantam előre.

Sikerült a jobb lábamra ráesni, és felhorzsolni a bőrt. Megszeppent képet vágva sikerült a lányok segítségével feltápaszkodnom és kapaszkodót találnom.

– Visszaforduljunk? – kérdezte tőlem aggódva Katherine.

– Nem, dehogyis, ha már itt vagyunk, akkor menjünk tovább – válaszoltam, és sántikálva, a lányokkal a nyomomban elindultam. A híd csupán pár méteres volt, és onnan egyenes út vezetett tovább. Még jó ideig gyalogoltunk, amikor egyszer csak látni véltük a nagy sziklákat, amik arra utaltak, hogy lassan elérjük a vízesést.

Kis pihenőt kértem, és megnéztem a felhorzsolt lábamat, mert fájni kezdett.

– Majd, én – guggolt le mellém Katherine, és kotorászni kezdett a táskájában. Ő aztán tényleg mindenre gondolt. Hősiesen elővette a fertőtlenítőt, a gézlapot meg a ragasztót.

– Nem semmi vagy – motyogtam hálásan.

Ugyanolyan hősiességgel vettem egy mély levegőt, és pissenés nélkül kibírtam a kötözést. Majd elindultunk a sziklák között, hogy megérkezzünk a vízeséshez. Nehezen, és segítséggel átmásztam néhány kis sziklán, ahol mindannyian felfelé néztünk. A vízesés csodálatos volt, és felülmúlhatatlan, ahogy a napfény rávetült a lezúduló vízre. Olybá tűnt, mintha varázslat vonná be az egészet: különlegesen kék volt a víz – és hideg, döbrentem rá. Mia a könnyeivel küzdött. Közülünk ő volt az, aki könnyebben meghatódott. Most viszont ugyanazt éreztem, amit ő, és hirtelen elkapott minket a könnyes ölelgetés. Pola – zavarát titkolva – elővette a szelfibotot. Amikor úgy éreztük, hogy elég képet készítettünk ahhoz, hogy újra bekerüljünk a családi albumokba, nekivágtunk a visszafelé vezető útnak.

Kedves Naplóm!

Most éppen a buszon ülünk, és megyünk haza a jó öreg Bostonba a barátnőimmal.

Végre sikerült a megtervezett kirándulás, és eljöttünk egészen New Hampshire-ig, hogy megnézzük a híres Arethusa Falls-t, a mesés vízesést.

Megsérültem. Persze pont én. Mert én vagyok az, aki maga előtt mindig megtalálja a legkisebb akadályt is. Olyan sok csodálatos dolgot láttam ma, hogy nem is gondoltam Davidre.

Boldog vagyok, hogy ilyen barátaim vannak. Nem tudom, minek köszönhetem, de mi négyen egy csapat vagyunk.

Itt van Katherine, aki mindig talpraesett, és józanul gondolkodik, és mindenre fel van készülve. Mia, aki életvidám, egy kicsit néha dinka, és szórakoztató. Viszont, ha felhívom, és megkérem őt valamire, sosem kérdezi, mi lenne az: csak jön.

Itt van Pola, aki bár elég nyafogósnak tűnik, és sok mindent kritizál, sok minden nem tetszik neki, mégis mindannyian számíthatunk rá, ha valamit ki kell találni, vagy valamit meg kell szervezni. Egész életemben ismertem őket, és el sem tudom képzelni, mi lenne, ha el kéne szakadnunk egymástól.

Most megyek, alszom még egy kicsit, mielőtt hazaérünk.

2. fejezet

Túl gyorsan elmúlt a hétvége, és az iskolában találtuk magunkat. Ennek azért most már kifejezetten örülök. Ez a reggel kézilabdával kezdődött. Reménykedtem, hogy az óra alatt meglátom őt kinn az udvaron. A főiskolások – amikor nincs órájuk, de még nem mehetnek haza – az udvaron szokták elütni az idejüket. Én jó játékosnak tartom magam, szegény Miáról azonban ezt nem mondhatom el. Mindig kék-zöld foltokkal megy haza, amikor kézilabdázunk. Az idő hűvösnek mondható ma reggel, ezért vacogva tesszük meg a bemelegítő köröket a pályán. Feszülten keresem azt az arcot, amit most már olyan jól ismerek. Persze csak az álmaimból. Már csak egy vagy két kör volt hátra, amikor megláttam őt a szokásos fekete bőrdzsekiben. Néhány bemelegítő gyakorlat után kifulladásra álltunk be a játékhoz. David néhány fiúval nevetgélt a padsorok között, majd egyszer csak felénk tekintett. Magára öltötte a szexi mosolyát, és intett nekünk. Szerintem különdíjat érdemelnék a pirulás terén.

Ezután természetesen sorra bénáztam el a dolgokat. Hiába próbáltam nyugodtnak és magabiztosnak tűnni. Pola felütötte a labdát, és én megjátszott önbizalommal átléptem a kapu előtti vonalat. Ez elég is volt ahhoz, hogy kiállítsanak egy menetből. Duzzogva leültem a padra, és átkoztam magam, hogy lehetek mindig ilyen béna, ha ő megjelenik.

– Leülhettek? – kérdezte egy félelmetesen ismerős hang a hátam mögül. Felnéztem rá, mire a napfény egy pillanatra elvakított.

– Csak nyugodtan – válaszoltam szédelegve. Legnagyobb meglepetésemre David pont mellém ült. Rám vetette az eszméletlen mosolyát.

– Vicces vagy – jelentette ki.

– Na, köszönöm szépen – jegyeztem meg drámaian.

– Légy szíves, ne vedd sértésnek, én nem annak szántam! – magyarázta.

– Én nem ezzel szeretném felhívni magamra a figyelmet – vallottam be neki halkán.

– Miért gondolod így? – nézett rám ártatlanul.

– Az előbb is láthattad, és a bevásárlóközpontban is... – emlékeztettem őt.

– Sajnálom, hogy te így gondolod, mert te ettől vagy különleges – jelentette ki.

– Te különlegesnek tartasz engem? – néztem rá döbbenten.

– David, gyere! Kezdődik az óra! – állt oda mellé Liam.

– Megyek már – ugrott fel a padról David. – Oh, és még valami: „*Azt mondd nem vagy különleges, mert a világ nem tud rólad, de ezzel megsértesz engem. Én tudok rólad*” – szavalta John Green versét.

– Alina, visszafáradnál a pályára? – kérdezte Susan tanárnő.

– Igen, máris megyek! – ezzel pedig kiszakított a további álmodozásból.

– Mi volt ez? Mit mondott? Mit mondtál neki? – záporoztak rám a kérdések, amiknek megint csak a tanárnő vetett véget.

– Tudom, hogy mennyire fontos a társasági életetek, de most óra van – közölte velünk Susan tanárnő.

– Ezzel még nincs vége – fenyegetett meg az ujjával Katherine.

Pola mindannyiunkat hazavitt a kocsijával, de persze útközben kivallattak. Az elejétől a végéig elmondtam a megdöbbentő teszt órát, és a lányok sóhajtoztak, irigykedtek. De már nem maradt idő a folytatásra, mert hazaértem.

– Szia, anya! – kiáltottam.

– Szia, kicsim! Milyen napod volt? – kérdezte kíváncsian.

– Igazán jó, anya – feleltem őszintén.

– Volna kedved eljönni velem vásárolni? – kérdezte váratlanul.

– Igen, anya. Persze – vettem oda, és felmentem a szobámba.

Kedves Naplóm!

Ki vagyok én? Eddig még soha nem foglalkoztatott ez a kérdés, egészen a mai napig.

Érzem, hogy változom, és ettől olyan ijesztő az egész. Olyan, mintha nem lennék tisztában magammal. Lehet, hogy a szerelem teszi ezt velem?

Ha a szíved a torkodban dobog, amikor meglátod, és hirtelen elgyengül mindkét lábad, meg akarod érinteni körülötted a növényeket, az állatokat, feletted az eget, és érzed a színeket, a mélységeket, az egész világot? Mi ez, ha nem szerelem? Egyszerűen már attól elolvadok, ha megszólal. Persze, az is lehet, hogy kezdek felnőni, és másként látni a dolgokat.

– Alina, ha szeretnél jönni, akkor indulunk – szólta fel anya. Miközben a szupermarket polcait nézegettük, minden bátorságomat összegyűjtve rátértem a lényegre.

– Anya, te hogy szeretted apát? – kérdeztem félénken.

– Jaj, Alina, tudod jól, hogy még nem tudok annyira beszélni róla – küszködött a könnyeivel az anyám. Ugyanis apám két évvel ezelőtt egy tragikus autóbalesetben életét vesztette, mert egy részeg sofőr áthajtott az ő sávjába, és lesodorta őt az árokba.

– Ne haragudj anya, csak azt hiszem, hogy szerelmes vagyok, és biztosan tudni szeretném, hogy ez tényleg az-e.

– Kislányom, ha szerelem az, amit érzel, akkor azt már most is tudod itt belül – mutatott a szívemre.

– Köszönöm – néztem fel rá megkönnyebbülten.

– El sem hiszem, hogy a lányom felnőtt – nézett rám anya, és a fejét csóválta. – Lassan nem is lesz rám szükséged – folytatta.

– Tévedsz, anya! Rád mindig szükségem lesz – feleltem őszintén.

– Induljon a becserkészési hadművelet – kezdte ijesztő hangon Katherine.

– Milyen művelet? – kérdeztem zavartan.

– Hogy megszerezd Davidet – magyarázta Pola olyan hangon, mintha egy gyerekkel beszélne.

– Mi van, ha nem én kellek neki? – kérdeztem kétkedve.

– Mi van, ha mégis? – kérdezett vissza epésen Mia.

– Mit is mondtál? Valamilyen idézetet mondott neked? – kérdezte homlokát ráncolva Pola.

– Igen, várjatok, mindjárt. John Green volt – válaszoltam egy felvillanó villanykörtevel a fejem felett.

– Mire vársz még? Keress tőle idézetet, amit el tudsz neki mondani – kiabált izgatottan Katherine.

– Nem is tudom – gondolkoztam hangosan.

– Tedd meg, mert ha nem teszed, örökre bánni fogod – mondta ki a nyilvánvalót Mia.

Ezzel bevonultunk Angnes tanárnő számítástechnikai órájára.

A lányok fedeztek addig, amíg meg nem találtam a tökéletes idézetet, és le nem másoltam magamnak. Annyira izgatott voltam, hogy aznap követni sem tudtam az órákat.

A tanítás után megláttam őt a folyóson. Riadtan, bátorságot gyűjtve álldogáltam.

– Menj már – noszogatót Pola idegesen. David épp Liammel beszélgetett, amikor elindultam. A lányok türelmetlenül topogtak mögöttem. Odaértem, és vettem egy nagy levegőt.

– Ez csak egy fiú, semmi más – gondoltam szemrehányóan. A fiúk már észrevettek és kérdően néztek rám.

– David, van egy perced? – kérdeztem kihúзва magam.

– Igen, hogyné – válaszolta rögtön, és odébb mentünk.

– Emlékszel, amikor idézted nekem John Green-t? – kérdeztem.

– Igen, emlékszem – mosolygott rám.

– Nekem is van egy idézetem a számodra – mosolyogtam vissza rá. Kezdtém magabiztosabban érezni magam, és így is öltöztem fel reggel. A hófehér póló kivillantotta a vállaimat, a csípőnadrág pedig az alakomat.

– Mi lenne az idézet? – kérdezte, és most már a szeme is mosolygott.

– „*A szemünkbe akárki belenézhet, de az nagyon ritka, hogy olyasvalakire bukkanunk, aki ugyanazt a világot látja, mint mi*” – mondtam fel, mint egy betanult szöveget. Végül is az volt. Édesen mosolyogva pirutteztem neki egyet, majd elindultam a lányok felé, otthagya zavarában Davidet.

– Na, hogy ment? – kérdezősködtek egyszerre.

– Várjunk és meglátjuk – feleltem rejtélyesen. Összeszedtük a holminkat és elindultunk a kocsifelé.

– Várjatok egy picit! – hallottam meg szívdobogva azt a hangot. Megálltunk, és visszanezve láttuk, hogy David mellett Liam, Ryan és Leó is felénk közeledik.

– Beszéltem a fiúkkal, és szeretnénk titeket meghívni egy kávéra – közölte velünk David.

– Mikor? – csapott le rögtön Mia, aki Leóval szemezgetett. Ryan levette a Ray-Ban napszemüvegét, és lazán odavetette:

– 17:00-kor?

– Tökéletes – döntött Katherine, aki elkapta Ryan tekintetét. Úgy tűnik, a kémia döntött. Pola szerencsére elégedett volt Liam személyével.

– Akkor 17:00-kor a Sun Caffé-ban – búcsúzott David.

– Mit vegyek fel? – kérdezte kétségbeesetten Mia, miközben Leóra gondolt, és lefotózta a szekrénye tartalmát. A lányok Messenger alkalmazással voltak összeköttetésben a nagy randi előtt.

– Vedd az égszínkék ruhát, amit tavaly kinőttem – javasolta Pola.

– Ez az – kiáltott elismerően Mia.

Közös megegyezéssel Polának választottunk egy sötétkék ujjatlan, fehér nadrággal. Katherine egy sárga mini mellett döntött, ami elég merésznek tűnt, de nem tudtuk lebeszélni róla. Velük ellentétben én tudtam, hogy mit akarok felvenni. Azt a ruhát, amit anyától kaptam, amikor a napokban elmentem vele vásárolni. Megláttam egy kirakatban, és nem tudtam otthagyni. Hófehér mini ruha fekete csíkkal a két oldalán, a vállain pedig kis fekete csipke. Hozzá az elmaradhatatlan fehér magas sarkú.

Kedves Naplóm!

Ez egy nagyon fontos nap a számomra. A lányok unszolására odamentem Davidhez egy idézettel. Pár perccel később jött a haverjaival, és randizni fogunk velük. Mindjárt jönnek értem a lányok, és megyünk a Sun Caffé-ba. El sem hiszem, hogy ez meg fog történni.

– Itt vannak – kiabált anya izgatottan. Elmondtam neki, hogy ma fogok életemben először randizni. Szerintem izgatottabb volt, mint én. A lányok bemasíroztak a konyhába.

– Lányok, viselkedjetek illedelmesen és ne igyatok alkoholt! És első randin nincs csókolózás! – sorolta az első randi szabályait a kedves anyukám.

– Ígérjük, hogy viselkedni fogunk, de most már mennünk kell – nyögte Mia, és kisiettünk a házból.

Zakatóló szívvvel álltunk meg a kávézó előtt. A fiúk is most érkeztek. David szállt ki a vezetőülésből. Nem semmi autó volt: egy sötétkék Hyundai. Kíváncsi lettem, hogy melyik fiúé az autó.

– Sziasztok! – köszöntek illedelmesen. David annyira jól nézett ki a fekete összeállításában.

– Sziasztok! – köszöntünk kórusban.

A fiúk előre engedtek minket, és mi választhattunk ülőhelyet. David kihúzta előttem a széket, és levette a napszemüvegét. Kiválasztottuk a rendeléseket, és elkezdtünk beszélgetni. Mindenki a saját „majdnem” párjával.

– Örülök, hogy megkerestél délelőtt – jelentette ki mosolyogva David.

– Nyomás hatására tettem – somolyogtam vissza.

– Az a lényeg, hogy itt vagyunk – mondta a fiú.

– Mesélj magadról – kértem.

– Itt nőttem fel Bostonban, és a szüleimmel élek. A jövőm szinte már eldöntött, ugyanis apám vezeti a híres Enterfils céget, és szeretné, ha én is ott dolgoznék az egyetem után – mesélte. Nagyot nyeltem, és megköszörültem a torkom.

– Én anyukámmal élek egyedül, mert apám pár évvel ezelőtt meghalt egy részeg sofőr miatt – nehezen birkóztam meg a szavakkal.

– Nagyon sajnálom – nézett rám megértően.

– Igazából még nem is tudom, hogy engem mi érdekel – vallottam be őszintén. – Honnan jött az idézet? – kérdeztem rá.

– Nagyon szeretek olvasni. Mindenevő vagyok, és szerettelek volna megismerni – válaszolta őszintén.

– Miért pont engem? Még mindig nem értem, hiszen annyi más szép nő van, és nem teszik magukat olyan sokszor nevetségessé, mint én – nyögtem ki.

– Ha továbbra is így gondolod, és esélyt sem adsz magadnak, akkor tényleg hiába beszélgetünk – válaszolta.

– Jól van, te nyertél. Soha többet nem fogok ilyet mondani, legfőképp azért, mert én is szeretnék megismerni – közöltem vele mosolyogva.

A kávézó után mindenki örömeire megbeszéltük, hogy sétával folytatjuk a randit.

Nem tudom mi mondatta ki velem a következő szavakat, de úgy éreztem megfulladok, ha nem mondhatom el Davidnek.

– Te is érzed? – kérdeztem. Hirtelen ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megérintsem őt, fittyet hányva az otthoni intelmekre.

– Én is érzem – válaszolta.

Egy ideig a többiek mellett sétáltunk a kis park felé. A többiek is körülnéztek, és egyértelmű jelét adták annak, hogy ők is érzik azt, amit mi. Velem ellentétben Katherine nem tudott uralkodni magán, és Ryan értésére is adta. Lemaradva tőlünk elkezdtek csókolózni. Persze irigyeltem őket, mivel én és Mia voltunk ketten a bandából, akik még soha nem csókolóztak. De éreztem, hogy valami csodálatos dolog veszi kezdetét, és nem akartam elsietni. David is azt érezhette, amit én, mert hirtelen felindulásból megfogta a kezem. Először észre sem vettem, olyan gyengéden tette. A többiek is követték a példánkat, pedig jóformán nem is ismertük egymást. Boldogan rámosolyogtam Davidre, és ő vissza rám, miközben megszorította a kezem.

– Képzeld, pár évvel ezelőtt anyuval festettük a nappalit, és én a létráról leszállva beleléptem egy bézs színű festékbe. Ijedtemben kiléptem a vödörből, és mai napig ott van a lábnyomom a nappaliban – kápráztattam el mindenkit.

– Az semmi... Én elvittem apám autóját 8 évesen, és beletolattam egy kirakott konténerbe – nevetett Ryan, utolérve minket.

– Alinával van egy jó sztorink – mosolygott Katherine. Én erre csak jajgatni tudtam. – Alinával az öltözőben voltunk egy szál törölközőben, amikor egy pár fiú a vicc kedvéért berohant. Alina épp kitakarta magát, hogy felöltözzön. Én őt akartam védeni, ezért visszatakartam a törölközőjét, de megbotlottam egy padban, és ráestem. Így fotóztak le minket a fiúk – nevetett Katherine.

– Nem is volt olyan vicces – mondtam.

Még órákig tudtam volna így, kéz a kézben sétálni vele, de lassan haza kellett mennünk. Visszakísértek minket a kávézóhoz, és megálltunk, hogy elköszönjünk. Katherine és Pola csókkal köszönt el Ryantól és Liamtól. Én és Mia pedig zavartan álldogáltunk. A fiúk mentették meg a helyzetet. David rám mosolygott, és nagyon lassan közeledve megpuszilta az arcomat. Egy picit még ott is hagyta az ajkát, hogy érezzem őt. A szívem ki akart ugrani a helyéből, és elgyengültek a lábaim.

– Nagyon örültem – mosolygott David, és Leó után beszállt az autóba. Megvártuk, amíg elindulnak, aztán egy csomó Úristen után elkezdtünk vadul ugrándozni és visítani.

– Hogy sikerült az első randid, aranyom? – kérdezte anya izgatottan.

– Oh, anya, csodálatos volt. Annyira aranyos, és oh... Milyen jóképű, és udvarias, és tetszem neki – táncoltam végig a konyhát.

– Annyira örülök szívem – mondta, és ő is körbetáncolta velem a konyhát, mint amikor még kicsi voltam.

Kedves Naplóm!

Úgy gondolom, hogy a szerelem csodálatos és tiszta. Tényleg minden rózsaszín, és a hasamban valóban lepkék röpködnek. Hihetetlen, hogy engem választott. Látni őt magam mellett, ahogy tényleg csak engem néz, érezni azt, hogy ő is izgatott. Ma éreztem – ahogy a többiek is – azt a vonzást, azt a sürgető, erős vágyat, hogy hozzáérjek... Bárhogy. Akárhogy.

Katherine meg is tette, Ryan pedig nem ellenezte. Éreztem, hogy valami csodálatos kezdődik, de nem akartam elrontani rögtön az elején. David is így érezhette, azonban nem tudott parancsolni magának, és megfogta a kezem. Szavak sincsenek erre az érzésre, amikor bőr a bőrhöz ér, és milyen gyengéden. Milyen lesz, ha megcsókol? Úristen. Amikor szétváltunk, nem tudtuk, mitévők legyünk, de ő megoldotta, és megpuszilt. Már ettől majdnem belezuhantam a karjaiba. A szívem ki akart ugrani a helyéből, és mindkét lábam össze akart rogyini. Még most is belepirulok, ha eszembe jut. És még mindig azt hiszem, hogy csak álmodom.

3. fejezet

– Kicsim, beszélhetnénk? – kérdezte anya sápadtan.
– Anya, mi a baj? Mi történt? – csuktam be ijedten a naplót.
– Nem akarlak megijeszteni, de Katherine-ék karamboloztak. Katherine anyukája hívott – suttogta anya, miközben megeredtek a könnyei.

– Mi? Hogyan? Miért? Csak most indultak haza. Anyu, ne... – a szívemet elfogta a rémület, és a szám elé kaptam a kezem.

– Cserbenhagyásos volt. Már keresik az elkövetőt. Sávot váltott, és nekitolta őket egy fának. Mia megúsza egy vállficammal és néhány karcolással, de Katherinet és Polát ki kellett vágni a kocsiból – sírt most már anya is.

Egy pillanat alatt rémálommá változott ez a mesés nap.

– Nem, ez nem lehet. Ez nem lehet igaz. Ma nem. Nem, nem akarom. Be kell mennünk a kórházba – indultam kétségbeesetten az autóhoz. Anya utánam szaladt.

A kórház felé lezárták az utat, mert ott volt az autójuk a járdán. Ezt már messziről láttam. Az autó eleje teljesen összeroncsolódott. A rendőrök még ott álltak a kocs körül. Végre felértünk a sürgősségre, és a folyosón ott volt a vigasztalhatatlan Mia az apjával. Nem sokkal ezután megpillantottam Katherine és Pola szüleit is.

– Hogy vannak? – hallottam magam mögül. Megfordultam, és ott voltak a fiúk. Mindegyik.

– Menjünk oda Miához – javasoltam. Mia ekkor már Leót ölelte magához. Tiszta seb volt az arca, és a jobb keze fel volt kötve. Sántított, de egyben volt. – Mondd már! – szóltam rá. Láttam rajta, hogy tényleg neki akar kezdeni, de ekkor összecsuklottak a lábai. Leó és Mia apukája kapták el. Miután leültették, vett egy mély levegőt, majd zokogni kezdett. Ilyennek még sosem láttam őt.

– Sajnálom, én... Nem, nem megy – mondta sírva.

– Majd én – vállalta Mia apukája. Neki sem volt egyszerű, ezt láttam rajta. Elfogott a rettegés. Két erős kart éreztem magamon, megnyugtatóan. David volt az. De most képtelen voltam rá figyelni. – Polát már egyszer újraélesztették. Még a műtőben van. Valami éles dolog nekiszegezte őt az ülésnek, és a tárgy a testébe hatolt. Valami fém darab volt, és több szervét megsértette, több bordája eltört. Belső vérzése van – mondta el egy szuszra. – Katherinet is újra